

Mannetje van de krant

Jan Blokker jr.

Mannetje van de krant

*Een persoonlijke biografie
van Jan Blokker*

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij bv
2025

Deze uitgave werd financieel ondersteund door het Jaap Harten Fonds.

Alle foto's zijn afkomstig uit de privécollectie van de familie Blokker, tenzij anders vermeld. De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te achterhalen. Aan hen die desondanks menen aanspraak te kunnen maken op enig recht, wordt verzocht contact op te nemen met
Em. Querido's Uitgeverij bv, Weteringschans 259,
1017 xj Amsterdam.

Copyright © 2025 Jan Blokker jr.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Em. Querido's Uitgeverij bv, Weteringschans 259, 1017 xj Amsterdam. Ook tekst- en datamining van deze uitgave is niet toegestaan zonder schriftelijke toestemming van de uitgeverij.

Omslag Brigitte Slangen
Omslagbeeld Ronald Sweering
Foto auteur Lionne Hietberg
Binnenwerk Perfect Service, Reeuwijk

ISBN 978 90 214 8051 0 / NUR 320
www.querido.nl

‘Columns zijn per definitie gedateerd. Over een tijdje zijn ze verloren, weg. [...] Dit is wat er van mij overblijft: een mannetje in de krant.’

– Jan Blokker, interview in *Trouw*, 15-8-2005

Inhoud

Stilte! Vader werkt	9
Stamboom familie Blokker	21
Grote voorbeelden	22
Een jongen uit West	44
De schending	58
Een nieuwe wereld	74
Anneke	92
De flirt en het huwelijk	102
De krant, een nieuw perspectief	113
Angry young man	122
De ooms en de jongens	142
Satire en rumoer	158
Krant in nood	175
Het lange jaar	184
De meneer van de vPRO	201
Het huwelijk en het spel	225
Zwervend over de redactie	234
Vrij om te schrijven	255
Gelauwerd, verguisd	281
Vader en zonen	297
Afscheid van een monument	308
Geen tijd om te sterven	319
Epiloog	333
Noten	337
Dank	364

Bibliografie van Jan Blokker	366
Bronnen	369
Illustratieverantwoording	375
Functies van Jan Blokker	376
Register	377

Stilte! Vader werkt

*Met de kinderen gaat het goed, als het u interesseert.
Toen we van de reis terugkwamen begonnen ze op straat al tussen het
vuile goed in de koffers te zoeken naar de cadeautjes en inmiddels zijn
we al vrijwel schizofreen geworden van het geklepper, want je neemt dan
uit Spanje castagnetten mee in de domme verwachting dat ze tóch nog te
klein zijn om er lawaai uit te halen – een klassiek misverstand.*

Jan Blokker, 1960¹

Een vroege herinnering: de school is uit, ik speel op straat. In de verte gaat een raam open. Een vrouw hangt met haar bovenlijf naar buiten. Ze vraagt: ‘Hoe was het bij de hunebedden, Jan?’ Hoe kan zij weten dat we zondag naar Drenthe zijn geweest? Dat komt door mijn vader. De buurvrouw wil mij laten weten dat ze zijn cursiefje in de krant heeft gelezen. Voor mijn gevoel dringt zij zich aan ons op.

Mijn vader was niet het soort vader als die van mijn vriendjes, dat heb ik al vroeg begrepen. De mijne was namelijk beroemd. Veel mensen kenden hem van naam en van gezicht, en dus dachten ze dat ze mij ook kenden. Wie mijn vader voor de buitenwereld éígenlijk was vroeg ik mij niet af, dat is niet iets voor een kind. Pas later ging ik mij daarover vragen stellen. Hij was journalist, zei hij altijd. Voor mensen die niet beter wisten, was een journalist iemand om een beetje op neer te kijken. De rector van de school waar hij mij in 1965 inschreef, vroeg of hij in plaats van ‘journalist’ ook ‘redacteur’ mocht opschrijven, dat klonk nét iets minder ordinair. Maar voor mijn vader was het juist een ere naam.

In 1998 beleefde hij zijn dertigjarig jubileum als columnist van *de Volkskrant*. Ter gelegenheid van dat heuglijke feit organiseerde de

krant voor hem een huldiging. Een van de sprekers was René Seegers, producent van verschillende films en televisiedrama's – vaak in samenwerking met regisseur Frans Weisz – waarvoor mijn vader de scenario's had geschreven. Seegers betoogde dat er niet één Jan Blokker bestond, maar wel vijf. Eén man kon immers onmogelijk verantwoordelijk zijn voor al die verschillende activiteiten die op zijn naam stonden. Hij onderscheidde de columnist, de scenarist, de kunstenaar, de leidinggevende en de familieman. 'Het is mijn vermoeden,' sprak hij, 'dat zij allen verblijven op de derde, bovenste verdieping. Allen zijn ze getrouwd met Anneke, die zich dan ook een ongeluk sleept aan boodschappen. Elke keer als ik er op visite ben, komt Anneke doodvermoeid binnen met een zware volle tas.'² Een latere beschouwer, historicus Huub Wijfjes, onderscheidde zelfs nog meer verschijningsvormen: 'Hij was journalist, scenario- en tekstschrijver, filmcriticus, columnist, eindredacteur bij de televisie, adjunct-hoofdredacteur bij de krant en bestuurslid van invloedrijke commissies en raden op het gebied van film en cultuur [...], informeel een baas van zo'n beetje de hele Nederlandse culturele wereld in de tweede helft van de twintigste eeuw.'³ Zelf zei hij aan het eind van zijn leven dat van hem niets anders zou overblijven dan 'een mannetje in de krant'. Maar dat is wel iets te bescheiden. Hij was meer dan alleen dat, en zijn bemoeienis bleef niet beperkt tot alleen de krant.

Terwijl mijn vader zich manifesteerde in al die verschillende verschijningen waarover René Seegers sprak, was het mijn moeder Anneke die hem verzorgde. Zij hield zich bezig met alle dagelijkse besommeringen en maakte met haar aanwezigheid en haar niet-aflatende zorg zijn veelzijdige carrière mogelijk. Ging hij op reis, dan pakte zij zijn kleren in, ze kocht zijn sigaretten en lette er (later) op dat hij zijn medicijnen nam. Dat ze niet zomaar een sloof werd, kwam doordat ze haar onafhankelijkheid wist te bewaren door haar onconventionele gedrag en haar eigenzinnige grappen.

In het publiek was mijn vader een vernieuwer, maar in zijn privé-leven was hij conventioneel. De taakverdeling in ons huis was klassiek: hij bracht het geld binnen, zij zorgde voor het huishouden en de kinderen. Overdag was zij degene die ons begeleidde, opvoedde, waar nodig berispte. 's Avonds kookte zij, dekte de tafel en waste af. De keuken was haar terrein, ieder die er kwam joeg ze weg.

In zijn werkkamer.

Mijn vader was altijd aan het werk. Dan zat hij in zijn werkkamer, die grensde aan de huiskamer, alleen gescheiden door twee openslaande deuren, waardoor gemakkelijk geluid drong. Op de achtergrond van al mijn jeugdherinneringen klinkt ononderbroken het geratel van zijn typemachine en het belletje wanneer hij aan het eind van een regel was gekomen, gevolgd door de harde klap die hij aan de wagen gaf om naar het begin van een volgende regel te gaan. Hij was altijd aanwezig, en mijn moeder waakte over de rust. 'Stilte! Vader werkt,' was de standaardtekst waarmee zij ons kinderen vermaande.

Mijn vader was schrijver. Voordat hij journalist werd, had hij een belangrijke literaire prijs gewonnen met een novelle, en later had hij nog een roman gepubliceerd, die welwillend ontvangen was door de literaire kritiek. Maar de literatuur leverde niet genoeg geld op om te kunnen leven en een gezin te onderhouden. Hij was zijn journalistieke carrière begonnen als jongste bediende bij de voormalige verzetskrant *Het Parool*; na korte tijd verhuisde hij naar het libe-

rale *Algemeen Handelsblad*, waar hij filmrecensent werd. Naar het voorbeeld van de Kronkels van Simon Carmiggelt schreef hij daar bovendien een dagelijks cursiefje, kleine, humoristische portretjes over het dagelijks leven in de stad en in ons gezin. Zo kon het gebeuren dat die willekeurige buurvrouw op de hoogte was van ons uitje naar de hunebedden.

Eind jaren vijftig maakte hij de stap naar de televisie en werd hij een bekende Nederlander, nog voordat 'BN'er' een gangbare afkorting was geworden. Daarmee leverde hij een goed deel van zijn anonimiteit in. Op een zomerse dag begin jaren zestig werd hij op het strand van Camperduin staande gehouden door een wildvreemde, die pal voor hem kwam staan, hem aankeek en zei: 'Bekend gezicht.' Had mijn vader een geweer gehad, dan had hij de man met liefde neergeschoten.

Met Joris Ivens in de studio voor zijn programma Cinema.

De cineasten, televisiemakers, journalisten en kunstenaars van diverse pluimage die bij ons over de vloer kwamen, werden zoiets als familie, de regisseurs oom Bert Haanstra en oom Fons Rademakers, oom Geert Lubberhuizen, uitgever van De Bezige Bij, die achter ons woonde met tante Hilda. Er waren jonge aankomende filmmakers zoals Frans Weisz, Harry Kümel, Pim de la Parra en Wim Verstappen. Een enkele keer kwam er iemand die ik niet per-

*24 maart 1965, bij de opening van filmtheater Studio K.
Mijn vader ontvangt Jean-Luc Godard.*

soonlijk kende, maar die wel beroemd scheen te zijn, Willem Frederik Hermans, of Jean-Luc Godard. Ons huis was een voorpost van een culturele avant-garde.

Met de dagelijkse opvoeding van de kinderen bemoeide mijn vader zich nauwelijks. Zijn belangrijkste bijdrage aan mijn ontwikkeling en die van mijn zusjes Tanja en Jessica (mijn jongere broertje Bas was er nog niet) leverde hij bij het avondeten, aan de strakke eettafel met bruin onderstel en rood formica bovenblad, die bij feestelijke gelegenheden werd uitgeschoven zodat er met gemak twaalf mensen aan konden zitten. We aten altijd samen, als gezin. Aan tafel zat ik naast hem, tegenover Jessica, die naast mijn moeder zat. Tanja zat aan het hoofd. Vader presideerde. Hij stelde vragen, gaf raadsels op en speelde denkspelletjes. Het meest voorkomende van die spelletjes was steden raden: de naam van een stad die begint met een a, een stad met als tweede letter een a, een stad met als derde letter een a en zo verder. Verder speelden we allerlei quizachtige spellen, waarbij hij optrad als de quizmaster, die ons pijnigde met moeilijke vragen, vaak op het gebied van geschiedenis en aardrijkskunde. Bij

dat alles ging het niet om het plezier van het spel, maar om het winnen; wie verloor, moest vrezen voor genadeloze spot.

We aten nooit in stilte, hij was veel aan het woord. Maar hij kon ook goed luisteren wanneer wij iets hadden meegemaakt of op school iets nieuws hadden geleerd; dan wilde hij het naadje van de kous weten. Hij vertelde over vroeger, over zijn jeugd in Amsterdam of nog verder terug, over de jeugd van zijn ouders. Soms waren mijn vader en moeder met elkaar in gesprek, ieder over hun eigen verleden, zijn hbs-tijd van 1939 tot 1944 in Amsterdam, haar jeugd in het voormalige Nederlands-Indië, gevolgd door de jaren in het vrouwenkamp, waar ze tijdens de bezetting door de Japanners met haar moeder en haar broertje was geïnterneerd. Vaak ging het aan tafel over de oorlog, die in die jaren nog tot de zeer recente geschiedenis behoorde. In een cursiefje uit 1960 vertelde mijn vader dat hij had geprobeerd ons uit te leggen wat er tussen vijftien en twintig jaar geleden gebeurd was, maar dat het niet gelukt was. Het enige wat ik aan de uitleg schijn te hebben overgehouden, was de vraag ‘Zijn de Duitsers rotmoffen?’⁴

Aan tafel leerde ik wat deugde en vooral ook wat en wie niet deugden, zo formuleerde hij het, in navolging van wat bij hem thuis gewoon was geweest, want zijn moeder oordeelde veelal in harde bewoordingen. *De Telegraaf* deugde niet, de *TROS* evenmin. De *KVP*, de *VVD*, de kerk en alle pastoors of dominees, Joseph Luns, Haya van Someren, G.B.J. Hiltermann, Willem Duys, politieagenten – het was rijp en groen en al die personen zijn anno 2025 grotendeels vergeten, maar ze deugden geen van allen. In het algemeen gold dat je het gezag van degenen die boven ons gesteld waren moest wantrouwen. Daarmee was niet per se gezegd dat ze niet konden deugden, maar je moest ze goed in de gaten houden, want ze waren altijd uit op macht en steeds meer macht.

Ik leerde wat belangrijk was in het leven, en mijn leraar was mijn vader, bijgestaan, zeker, door mijn moeder; maar omdat dit een boek over mijn vader is, spreek ik in het algemeen over zijn normen en waarden. Zelfstandig denken was een plicht en vooral eerst veel leren en pas daarna iets vinden. Ambitie was een goede eigenschap, ontwikkeling van je talent en er zuinig mee omspringen waren noodzakelijk. En misschien wel het belangrijkste was het om nooit zomaar mee te praten met anderen, altijd proberen een eigen

mening te vormen op grond van feiten. Hij had een grote hekel aan loze praatjes, ‘gekwek’, zoals hij dat noemde. Godsdienst speelde geen rol, positief noch negatief. Maar ik moest wel naar de (facultatieve) catechisatie op mijn school, want elementaire Bijbelkennis hoorde erbij.

Schoolwerk ging onder alle omstandigheden voor en de lat lag hoog. Kwam ik thuis met een zeven voor mijn schoolwerk, dan zei hij: ‘Drie punten te weinig.’ Hij liet dat klinken als een grapje, maar ik wist dat hij het eigenlijk meende. Maar er stond veel tegenover: ik hoefde me met hem nooit te vervelen en ik wist dat zijn liefde voor mij groot was.

Op school ging het vooral om taal en rekenen, thuis aan tafel stonden aardrijkskunde en vooral geschiedenis centraal: de grote (vaderlandse) geschiedenis en de kleine (familie)geschiedenis. Lezen was een voorwaarde, veel lezen. In zijn boekenkast vond ik alle grote werken uit de Nederlandse literatuur. Ik maakte via die kast voor het eerst kennis met de boeken van Willem Elsschot, die hij zelf overigens beschouwde als ‘het mooiste en dierbaarste’ van zijn verzameling.⁵ Ook bezat hij het werk van internationaal befaamde schrijvers, klassieke Russen uit de negentiende eeuw, maar ook minder bekende schrijvers. De leraar geschiedenis vertelde een keer over de Italiaanse schrijver Italo Svevo en zei dat we eigenlijk allemaal *De bekentenissen van Zeno* moesten lezen, in die jaren een weinig bekend boek. Ik zocht thuis in mijn vaders kast: het boek stond er – hij stelde mij nooit teleur.⁶

Ieder jaar in het voorjaar vertrokken mijn ouders samen naar Zuid-Frankrijk, naar het filmfestival van Cannes, en daar maakten zij dan tevens een lange vakantie van. Vijf weken lieten ze hun drie (later vier) kinderen achter onder de hoede van de oudste zus van mijn vader. In die weken kwam er iedere dag voor ieder van de kinderen ten minste één, soms twee of zelfs drie ansichtkaarten uit Frankrijk, in blokletters, zodat we het zelf konden lezen. Mijn vader had ze volgeschreven, soms was er een kort naschrift van mijn moeder. Voelden zij zich misschien toch een beetje bezwaard dat zij ons zo maar zo lang achterlieten? Ik heb geen reden om dat aan te nemen.

Wanneer ze weer terug waren, kregen we cadeautjes. ’s Avonds aan tafel vertelden ze in geuren en kleuren over ontmoetingen en

gebeurtenissen. Cannes was een wereld van glamour, ze ontmoetten er beroemde acteurs en actrices en zagen opzienbarende films. Mijn vader was erbij toen Grace Kelly door de verzamelde Amerikaanse journalisten werd toegejuicht voordat ze definitief vertrok naar Monaco als echtgenote van prins Rainier. ‘Gracy, come home!’ hadden ze gescandeerd. Op een ochtend liep hij door het verlaten Palais des Festivals. Op de trap kwam de acteur Bernard Miles naar beneden, die hij de avond ervoor had gezien in de rol van de slechterik in Hitchcocks *The Man Who Knew Too Much*. Zijn hart sloeg over van schrik.

Dat soort verhalen bracht hij met smaak; mijn moeder zat er glunderend bij en vertelde over haar belevenissen. Bijvoorbeeld hoe ze dronken over de boulevard naar het hotel was gedragen nadat Anthony Quinn uit haar glas wijn had gedronken. Tijdens hun verblijf in Cannes en de lange vakantie daaromheen waren ze meer dan ooit samen gelukkig. Tot op hoge leeftijd spraken ze met nostalgie daarover.

Omdat mijn ouders beiden veel en onbekommerd vertelden over vroeger, heb ik van jongs af aan geweten dat zij getrouwd waren omdat mijn moeder zwanger was van mij. Dat maakte mij naar mijn gevoel medeverantwoordelijk voor hun huwelijk, en er waren helaas weleens problemen. Niet dat het allemaal kommer en kwel was, want ik kon wel degelijk zien dat zij om elkaar gaven: ik zag ze knuffelen en ze maakten grapjes met elkaar. Maar mijn vader was geen trouwe echtgenoot. Hij begeerde menige vrouw, en ook daarover werd, zij het minder openlijk, aan tafel gesproken, niet altijd in harmonie. Eenmaal zag het er naar uit dat hij te ver was gegaan. Ze stonden aan de rand van een echtscheiding. Maar die crisis waaide over. In 1963 werd hun vierde kind geboren, tot mijn grote vreugde was het een broertje. De jaren die volgden waren harmonieus. Ik ging naar de middelbare school en kreeg een eigen leven. De chemie in het huisgezin was veranderd met de komst van de blijde baby. Een tweede ingrijpende gebeurtenis was de aanschaf van een televisie. Een radio hadden we al, daar klonk iedere woensdag het hoorspel *Paulus de boskabouter*. In 1962, rond mijn tiende verjaardag, hoorden we via diezelfde radio het nieuws over een dreigende oorlog tussen Amerika en Rusland – de Cubacrisis, weet ik inmiddels.

Mijn vader vertelde me dat er misschien wel oorlog zou komen. Ik was ongerust omdat ik merkte dat hij bang was, want dat was hij verder nooit.

Onder het eten keken we voortaan naar het televisiejournaal. De gesprekken verplaatsten zich naar de huiskamer en ze waren niet meer op het vaste moment van het avondeten, maar tussen alle bedrijven door. Het waren de jaren van The Beatles en The Stones, van provo en de oorlog in Vietnam. Onvermijdelijk drong de buitenwereld het gezin binnen. En nog altijd klonk, ondanks alles wat veranderde, op de achtergrond onophoudelijk zijn tikmachine, zoals wij die noemden. Mijn vader was inmiddels de Jan Blokker geworden van krant, televisie en film, gevreesd en bewonderd, een centrale figuur in een vooruitstrevend milieu.

Het wereldnieuws drong ons leven binnen.

Het leven van mijn vader is bepaald door de tijd waarin hij zich ontwikkelde, zoals dat geldt voor de meeste mensen. En omgekeerd heeft hij, met zijn optreden, zijn tijd mede vormgegeven. Dat laatste is een opmerkelijk gegeven voor een jongen die geboren werd en opgroeide in een weinig avontuurlijk middenstandsmilieu, 'een jongen uit Amsterdam-West', zoals hij het later formuleerde. Vanuit die kleinburgerlijke achtergrond ontwikkelde hij zich na de oor-

log (de Tweede) in al die verschijningsvormen waarover René Seegers sprak en waaraan Huub Wijfjes uitbreiding gaf. Hij bleek vaak op het juiste moment op de juiste plaats te zijn om een nieuwe draai aan zijn werk en aan zijn leven te geven. Was dat toeval, was het intuïtie? Feit is dat hij door de voortdurende uitbreiding van zijn activiteiten steeds breder bekend werd. Maar in zijn hart bleef hij tot het einde toch ook die ‘jongen uit West’.

Zijn leven kende weinig rust, en het liep parallel aan de geschiedenis van de media in Nederland na de oorlog. Op veel terreinen speelde hij zijn melodie, vaak een grondtoon, soms ook tamelijk dissonant. Hij werd deelgenoot én vormgever van de vernieuwing van filmjournalistiek, de professionalisering van de Nederlandse film-industrie, van de televisie in het moeizame proces van ontzuiling, en van een krant die zich losmaakte van belijdenisjournalistiek. Hij maakte vijanden en hij verwierf leerlingen; hij bleef niet onopgemerkt, daar zorgde hij trouwens zelf ook wel voor. Het verhaal van zijn leven is grillig en avontuurlijk; en voor een belangrijk gedeelte ben ik er min of meer bewust bij geweest. Vanzelfsprekend heb ik niet alles even bewust of van nabij meegemaakt, ofwel omdat ik te jong was, ofwel omdat ik, later, mijn eigen leven leidde en afstand had genomen – maar ik heb zijn ontwikkeling altijd met aandacht, met verbazing, met liefde gevolgd, omdat hij mijn vader was en als ik hem nodig had een belangrijke steun.

De nabijheid die ik door de plaats van mijn geboorte heb, markeert mijn positie als biograaf. Je hoeft geen aanhanger te zijn van de Weense zenuwarts Sigmund Freud om te begrijpen dat het verhaal van een zoon over zijn vader gekleurd is. Ik ben niet zomaar een willekeurige onderzoeker die zijn onderwerp behandelt met de vereiste historische distantie; iedere poging daartoe zou in mijn geval ook tamelijk ongeloofwaardig zijn. Het zou bovendien een gemiste kans zijn, want ik beschik, als zoon, over kennis van binnenuit, kennis die een willekeurige biograaf niet heeft en niet kan hebben, kennis op grond van herinnering, van opvoeding en van persoonlijke, soms vertrouwelijke gesprekken.

Dit boek is geschreven met gebruikmaking van diverse bronnen. Mijn eigen herinneringen nemen een belangrijke plaats in, alleen al door de sturing en de selectie van feiten en gebeurtenissen die ze

me opdringen. De herinneringen van degenen die met hem hebben samengewerkt, heb ik verzameld in een vijftigtal interviews. Ik ben me bewust van de feilen van het menselijk geheugen. Interviews hebben dan ook niet zozeer betekenis voor het verwerven van feitelijke informatie. Herinneringen kunnen niet zonder meer voor waar worden aangenomen, noch die van mijzelf, noch die van anderen. Maar ze kleuren een feitenrelaas en geven reliëf aan het verslag.

Waar mogelijk heb ik archieven geraadpleegd. Helaas zijn die van dagbladen en omroeporganisaties niet altijd goed geordend en weinig up-to-date. De kranten zelf zijn toegankelijk, de radio- en televisieprogramma's zijn beschikbaar via Beeld & Geluid, maar brieven, notities, beleidsstukken, sollicitatiebrieven zijn vaak moeilijk of helemaal niet te vinden, als ze al ooit bestaan hebben, want veel van de besluitvorming aldaar ging mondeling en werd niet goed gedocumenteerd.

Mijn vader heeft veel correspondentie nagelaten, soms zeer persoonlijk van aard, zeker die uit de jaren veertig en vijftig. Daarbij heeft hij incidenteel iets als een dagboek bijgehouden en heeft hij allerlei plannen voor literair werk bewaard. Helaas ontbreekt in de correspondentie in het algemeen de uitgaande post. Gelukkig heeft mijn moeder enkele brieven uit de begintijd van hem aan haar bewaard; ook die zijn opgenomen in zijn archief, dat daarmee dus even ook een archief van hun huwelijk wordt. In het digitale tijdperk is het iets anders: mijn vader had de gewoonte om alles wat hij binnenkreeg te printen en op papier te bewaren; op die manier zijn ook de door hem zelf geschreven e-mails behouden gebleven.

Zijn publicaties zijn allemaal terug te vinden in dag- en weekbladen. De meeste van zijn columns zijn geknipt en opgeborgen in dozen of geplakt in plakboeken. Scenario's die hij in de jaren tachtig en negentig schreef, heeft hij in verschillende versies bewaard. In zijn archief bevinden zich talloze interviews in dagbladen en tijdschriften; sommige daarvan zijn gebundeld in bloemlezingen. Hij heeft sinds de jaren vijftig tientallen publicaties in boekvorm of als kleine pamfletten doen verschijnen.

Een biografie schrijven over mijn vader is een hachelijke onderneming. Ik wil hem niet op een voetstuk plaatsen, dat zou hem geen

recht doen. En evenmin heb ik iets met hem af te rekenen. Ik heb hem in de afgelopen jaren leren kennen, als ik het niet al wist, met zijn goede, maar ook zijn onaangename eigenschappen. Hij was een charmante man: velen hebben mij verteld dat zij vol angst voor een confrontatie met de cynische columnist en met lood in de schoenen bij hem thuis kwamen, en tot hun grote verbazing merkten dat hij oprecht belangstellend en ondersteunend was, dat hij luisterde en vragen stelde. Maar hij was ook een pestkop. Hij kon mensen pijn doen, ook zijn naasten, hij had verschrikkelijke woedeaanvallen en hij had geen enkel geduld met gebrek aan talent en met mensen die hij eenmaal had afgeschreven. Hij had genoeg aan weinigen om zich heen, de talentvollen. Met hen werkte hij, de anderen liet hij zonder scrupules vallen.

Ik heb, niet zo lang geleden, tegen iemand in mijn omgeving gezegd: 'Interessante man! Die had ik weleens willen ontmoeten.' Dat klinkt paradoxaal, en dat is het misschien ook. Wat mij toen voor de geest stond, was dat ik als kind niet geweten heb hoezeer mijn vader zijn eigen weg ging, omdat het zo bij hem hoorde; zijn optreden was het voorbeeld, de maat der dingen. Pas later begreep ik dat de manier waarop hij naar de wereld keek en met mensen om hem heen omging, ongewoon was. Ik heb nooit de verbazing gekend die buitenstaanders wel hadden wanneer ze hem leerden kennen, of het nu als collega, leidinggevende of oudere coach was.

Inmiddels heb ik hem in zijn verschillende rollen ruimschoots leren kennen. Van die kennismaking zal ik in dit boek verslag doen.

Stamboom familie Blokker

